

- 1-Ebu Leheb'in iki eli kurusun, kurudu da!
- 2- Malı ve kazandığı kendisine fayda vermedi.
- 3- Alevli ateşte yanacaktır.
- 4- Karısı da odun hamalı olarak.
- 5- Boynunda sağlam hurma lifinden örülmüş bir ip bulunacaktır.

Kurani kerim Hz. peygamber devrinde yaşayan insanlardan sadece iki kişi şahsi olarak tekfir edilmiş bunu haricinde metot olarak filler tekfir edilmiştir. Resulullah ise aynı şekilde bu metodu tatbik ederek kimseyi rencide etmeden bu metodun gereği fiillerin haricinde şahsi tekfirde bulunmamıştır.

Rasulullah İslamî davet için nereye gitse Ebu Leheb de peşinden gider ve oradakileri, Rasulullah'ın anlattıklarına kulak vermemeleri için uyarırdı. Rubeyye b. Abâde'd Deylî şöyle beyan eder: Ben gençtim. Babamla beraber Zu'l Mecaz pazarına gittim. Orada Rasulullah'ı, "Ey insanlar! Allah'tan başka mabud yoktur deyin, kurtulun" derken gördüm. O'nun arkasında bir şahıs da: "Bu yalancıdır. Atalarının dininden dönmüştür" diyordu. Bu şahsın kim olduğunu sordum. Bana, amcası Ebu Leheb olduğu söylendi. (Müsned-i Ahmed, Beyhakî). İkinci rivayet yine Rubeyye'den ve şöyledir: Ben Rasulullah'ı, her kabilenin kaldığı yere giderek, "Ey beni filan! Ben size Allah'ın Rasulü olarak gönderildim. Yalnız Allah'a ibadet etmenizi ve O'na ortak koşmamanızı tavsiye ediyorum. Siz de beni tasdik edin ve bana yardım edin. Sayenizde Allah'ın beni görevlendirdiği bu işi tamamlayayım" derken gördüm. O'nun arkasından da başka bir şahıs gelir ve: "Ey benî filan! Bu kişi sizi Lat ve Uzza'dan döndürerek, getirdiği bid'at ve sapıklığa sürüklemek istiyor. Dediklerine kesinlikle kulak vermeyin, onu kabul etmeyin" diyordu. Ben babama bu şahsın kim olduğunu sordum. Babam: "O'nun amcası Ebu Leheb" dedi. (Müsned-i Ahmed, Taberanî). Tarık b. Abdullah el-Muharibi'nin rivayeti de bunun benzeridir. O şöyle diyor: Ben Zu'l Mecaz pazarında Rasulullah'ın halka: "Ey insanlar! Lâ ilahe illallah deyin, kurtulun" dediğini gördüm. Arkasından bir şahıs da ona taş atıyordu. Hatta Rasulullah'ın ayakkabısı kan ile dolmuştu. O şahıs şöyle diyordu: "O yalancıdır. Söylediklerine kulak asmayın". Ben bu şahsın kim olduğunu halka sordum. Onlar: "Onun amcası Ebu Leheb" dediler. (Tirmizî). Nübüvvetin 7. senesinde Kureyş'in bütün kabileleri, Benî Haşim ve Benî Muttalib'i sosyal ve ekonomik olarak boykot etmişlerdi. Ancak bu iki kabile de Rasulullah'ı himaye etmede sebat gösterdiler ve Şib-i Ebi Talib'te mahsur kaldılar. O günlerde, kabilesinden ayrılarak kâfir Kureyş'lilerin yanında yer alan tek kişi Ebu Leheb'ti. Bu boykot 3 sene devam etti. Bu sırada Benî Haşim ve Benî Muttalib aç kalmışlardı. Yiyecek almak için Mekke'ye gelen ticarî kabilelere yaklaştıklarında Ebu Leheb kabiledekilere şöyle derdi: "Bunlardan çok yüksek fiyat talep edin ki o malı almasınlar. Zararınızı ben karşılarım."

Bu nedenle tüccarlar çok yüksek fiyat istiyorlardı. Ebi Talib mahallesinde mahsur kalanlar da ihtiyaçlarını alamıyorlar ve aç kalan çocuklarına elleri boş dönüyorlardı. Daha sonra Ebu Leheb o tüccarlardan, normal piyasa fiyatı ile bütün mallarını satın alıyordu. (İbn Sa'd ve İbn Hişam). Görüldüğü gibi sadece peygamberin davetini engel olmaya çalışmakla yetinmeyip bu müşriğin metot olarakta boykot uygulamış bu yöntem kime uygulanırsa uygulansın yanlış bir fiildir yapılan uygulamalar davetle ilgili olmayıp insanın şahsına zarar verir. Günümüzdede müslümanların içine girip yer etmiştir, dikkat edilirse bu eylemi oluşturanlar islam adına deyilde batıdan ödünç aldığımız özgürlük adına yapılmaktadır.

Mana olarak Ebu Leheb'in kendi toplumu içerisindeki güç ve otoritesinin simgesidir. Bu aile Mekke'de statü sahibi, varlıklı bir aile idi. Dünyaya dair elde ettikleri geçimlikleri sayesinde ayrıcalıklı bir konumdaydılar. Elleri diğer insanların söylemlerini, davranış ve yaşam biçimlerini değiştirecek kadar güçlü durumdaydı. Bu kazanımları neticesinde şekillenen yönetim anlayışı,

daha rahat bir yaşam, kendi konumlarını ve yaşamlarını meşrulaştırma, toplumun diğer unsurlarını daha fazla korkutma ve onların karşı gelme duygularını caydırma odaklı gelişmiştir. Öyle ki bu rahat yaşam tarzı, ihtişam ve güç, toplumlarında söz sahibi olma, onları çıkarları doğrultusunda yönetme hırısı, fakir, zavallı halklarının emeklerinin sömürülmesi üzerine kurulmuştur. İşte bu tek bir aileyi mutlu eden düşünce sistemi ellerinde yeterince maddi varlıkları olmayan fakir halkı çok güç durumda bırakıyordu. Ancak bu insanlar ilk mesajlarla birlikte kendilerine hiçbir karşılık beklemeksizin değer veren, onların dertleriyle ilgilenen, ekmeğini paylaşan, kendileriyle aç kalan, üzüntülerine ortak olan yeni bir lider anlayışıyla da tanıştılar. Daha önce duydukları kelimelerin yeni, farklı anlamları olduğu bilgisiyle karşılaştılar. Bu kavramlar onlara farklı özellikleriyle yeni tanıştıkları Rableri için ölümü kuşanmayı, direnmeyi öğretti. Mutluluğun maddi olanla değil ahlaki değerlerle inşa edileceğini öğrendiler. İşte elleriyle her yere uzanan, insanlar üzerinde söz sahibi olan Ebu Leheb'in bu güçsüz topluluğa hiçbir zaman sözü geçmedi, parası, gücü, otoritesi onlar üzerinde etkili olmadı. O dönemin hiçbir maddi güce sahip olmayan Müslümanları o güçlü eli kuruttular. Hepsı öteki kardeşinin mutluluğunu tercih etti, hepsi birbirleri için güven unsuru oldu. Mekke'de ölüm korkusuyla iç içe idiler ve yalnızdılar, ne var ki yalnızca Rablerinin sözlerine ve birbirlerine sarılarak ayakta kalacakları bilincini kuşanmışlardı. Rableriyle birebir irtibat halinde olan kutlu önderleri onların kurtuluş rehberiydi ve ölünceye kadar sevgi besleyecekleri, destek olacakları, sevgilerini ufak bir kazanca, anlaşmazlığa değişmeyecekleri bir sevgi topluluğunu oluşturdular.

Bizler için epey karmaşık bir hal almış günümüz cahiliyesinde Ebu Leheb'lerin ellerini kurutmak hiç de kolay gözüküyor. Yani onların statülerine, bizlere bir şeyler kazandıracağını umduğumuz faydalarına kayıtsız kalmak... Üstelik onların hakim oldukları ticari ortamlarda rızık endişesi taşıyorsak görünen resmi tersine döndürmek oldukça zor gözüküyor. Anlaşılacağı üzere bu etkileyiş bizlerin davranışlarındaki tutarlılıkla, iyiye olan inanmışlığımızda göstereceğimiz inatla ve sürekliliğimizle alakalıdır. Çağdaş Ebu Leheb'lerin başkalarını düşünmeyen, paylaşımdan uzak zenginliklerine kıymet vermeyerek etkisizleştirme bilincimizi geliştirebiliriz. Bu lanetli düşüncenin sömürüye gidiş yollarında kullandığı vasıtalar yakıtını bizim emeklerimizden almamalı. Ellerini, kanlarımızı bedel sayabileceğimiz ebedi kardeşlik ve bir arada olma arzumuzda kurutalım, etkisiz kılalım ve iyiye dönüştürelim. En kısa zamanda net tavırlar sergilememizi kolaylaştıracak direniş aزیğımızı kazanma endişesi taşıyarak Ebu Leheb ve avanesinin bizlere karşılıksız iyilikte bulunmasına izin vermemeli, böyle bir zorunlulukla karşılaşmaktan mümkün olabildiğince sakınmalıyız. Böyle bir durumda talebimiz sadece emeğimizin karşılığı olarak hakkımızı istemek olmalı. Ayrıca güç ve iktidar sahiplerinin ellerinde bulundurdıkları imkânlarda gözümüzün olmadığını, zenginliklerinin ve otoritelerinin bizlere herhangi bir etkisinin olamayacağını ortaya koyan tavırlar sergilemeliyiz. Tercihimiz kırık dökük de olsa Müslümanların evlerinde barınmak, onların fakir sofralarına misafir olmak olmalı. Unutmayalım ki, bu lanetli zihniyetin yaşam felsefesi kendilerini sahip oldukları araçlara dönüştüren, diğer bir ifadeyle nesneleştiren ruhsuz kimlikleri ön plana çıkarmakta. Ancak her ne olursa olsun bizler cehennem ateşinin yakıtı olan bu lanetli zihniyetin teklif ettiği ücretler karşılığında dinimizi pazarlık konusu yapmayacağız. Onların dünyaya dair elde ettikleri kazanımlara değer vermediğimizde onlardan geriye hiçbir şey kalmayacak ve bu ilgisizlik onlar üzerinde kaçınılmaz olarak toplumsal bir baskı oluşturacaktır. O halde yapmamız gereken şey Rabbimizin telkinlerini dikkate alarak hiçbir zalim zengin elin bizleri yönetmesine, üzerimizde söz sahibi olmasına, emeklerimizi sömürmesine müsaade etmemek olmalıdır. Bundan sonra bizlere düşen tek şey fakir ellerimizi birleştirmektir. Şeytanın

adımlarını takip etmeden, ayrılığa düşmeksizin dünyanın lüks ve ihtişamını ellerinde bulunduranlarla yalın ayaklı kardeşlerimiz arasındaki tercihimizi tereddütsüz olarak mustazaflardan yana yapmalı ve Allah'ın bizler için seçtiği yaşam biçimini eksiksiz bir biçimde ortaya koymalıyız. Duamız odur ki: "Eđer Allah bizlere de dünyevi zenginlik nasip eder ve bizler de mallarımızı devamız için kullanmaktan çekinip kendi adımıza sahiplenerek Ebu Leheb'in davranışlarını sergilersek, karşımızda tavrını net bir biçimde ortaya koyan, kötülükten yana uzanan iki elimizi kurutan, gerektiğinde bizimle kardeşliklerini noktalayan mustazaflar hep yanımızda olsun.